

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. január 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2018. július 12. napján kihirdetett Fk.130/2017/83. számú **ítéletét megváltoztatja,**

fk. V.r. és fk. VI.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 4-4 /négy-négy/ évi próbaidőre felfüggeszti.

A vádlottak a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt állnak.

A közügyektől eltiltást mindkét vádlott vonatkozásában mellőzi.

A vagyonelkobzás elrendelése II.r. **vádlott** esetében a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatal BL.00142/2017. letéti számon kezelt 516.000.- Ft-ra, illetve a Magyar Államkincstárba Bü.92204. számon befizetett 1640 euróra, illetve

IV.r. vádlott esetében a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatal Bl.00140/2017. letéti számon kezelt 5.000.- Ft-ra,

Fk. V.r. vádlott esetében a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatal BL.00141/2017. letéti számon kezelt 2.500.- Ft-ra,

Fk. VI.r. vádlott esetében a Magyar Államkincstárhoz Bü.92214. számra befizetett 10 euróra vonatkozik.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányságon Bnyk.F.25/2016. számon 2016. április 20-án bevételezett 22 db. Walther gázriasztó löszert elkobozza.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r., II.r., III.r., IV.r., fk. V.r. és fk. VI.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban összesen 55.000.- /Ötvenötezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyből I.r. vádlott 25.000.- /Huszonötezer/ Ft, fk.V.r. és fk. VI.r. vádlottak 30.000.- /Harmincezer/ Ft bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére kötelesek.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék az Fk.130/2017/83. szám alatti ítéletében I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 177. § (1) bekezdés b) pontja és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő tizennyolcadik életévét be nem töltött személy felhasználásával bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében. Ezért, mint különös visszaesőt 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte kimondva, hogy a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 177. § (1) bekezdés b) pontja és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő tizennyolcadik életévét be nem töltött személy felhasználásával, jelentős mennyiségű kábítószerre, bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében. Ezért 5

év fegyházbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra és 516.000,- Ft, továbbá 1.640 euró vagyonek kobzásra ítélte.

III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdése szerinti kábítószer-kereskedelem büntetében. Ezért 3 évi börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 177. § (1) bekezdés b) pontja és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő tizennyolcadik életévét be nem töltött személy felhasználásával, bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében, és a Btk. 237. § (1) bekezdése szerint minősülő bódult állapotban elkövetett járművezetés vétségében. Ezért halmazati büntetésül 5 év fegyházbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra, 6 hónapi közúti járművezetéstől eltiltásra és 5.000,- Ft vagyonek kobzásra ítélte.

Fk. V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő bünszövetségben, kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében. Ezért 2 év fk. börtönbüntetésre 2 év közügyektől eltiltásra és 2.500,- Ft vagyonek kobzásra ítélte.

Fk. VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő bünszövetségben, kereskedéssel elkövetett kábítószer kereskedelem-büntetében. Ezért 2 év fk. börtönbüntetésre, 2 év közügyektől eltiltásra és 10,- euró vagyonek kobzásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe II. r. vádlott esetében beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett arról, hogy II. r., III. r. és VI. r. vádlott a szabadságvesztés 2/3 részének kitöltését míg IV. r. és Fk. V. r. vádlott a szabadságvesztés 1/2 részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Rendelkezett a lefoglalt dolgok sorsáról részben elkobzást, részben a lefoglalás megszüntetését követően azok kiadását valamint megsemmisítését rendelve el. Kötelezte a vádlottakat külön-külön, illetve egyetemlegesen a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész II.r.vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentetett be fellebbezést. Jogorvoslattal élt I.r. vádlott és védője, II.r.vádlott és védője, III.r.vádlott és védője, IV.r. vádlott és védője, Fk. V.r.vádlott és védője és fk. VI.r.vádlott és védője is enyhítés érdekében, ezen túlmenően IV, V. vádlottak és védőik, valamint I.r.vádlott a cselekmény minősítését, a bünszövetségben elkövetést is vitatták, I.r. vádlott további lényegi kérdésekben sem tartotta megalapozottnak a tényállást.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában hivatkozott arra, hogy IV.r. és fk. V.r. vádlottak esetében a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények vonatkozásában teljeskörű, míg a többi vádlott esetében, valamint a IV.r.vádlott terhére rótt további bűncselekményre nézve a felülbírálat a Be. 590.§ /3/ bekezdésére figyelemmel korlátozott. Utalt arra, hogy a törvényszék az eljárási szabályok betartása mellett lefolytatott bizonyítékok okszerű, logikus értékelésének eredményeként lényegében megalapozott tényállást állapított meg, melyet csak annyiban szükséges pontosítani az ítélet 15. oldal 3. bekezdésében, hogy tanú 10 a 2015. november 10. napján történt rendőri elszámoltatás alkalmával a kábítószer nem fk. VI. r. vádlottól szerezte be, ezen a napon, illetőleg az ezt megelőző időszakban tanú 10 IV.r. és fk. V.r. vádlottaktól vásárolta a kábítószer. Fk. VIII. rendű vádlott ugyanis csak 2016. márciusától kezdte meg a kábítószer értékesítését.

Szükségnek ítélte kiegészíteni a fellebbviteli főügyészség a tényállást személyi részében is IV. és V.r. vádlottak vonatkozásában azzal, hogy 2018. július 1.napján megszületett második közös gyermekük is.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az így kiegészített, illetve pontosított tényállás alapján helyes a vádlottak bűnösségére vont következtetés, a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények minősítése a bünszövetségre vonatkozóan is helytálló.

A II.r.vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamával kapcsolatosan a fellebbviteli főügyészség hivatkozott arra, hogy a II.r.vádlott fiatal-felnőtt kora és részleges beismerése mellett is a törvényi minimumban meghatározott büntetés eltúlzottan enyhe. Az elsőfokú bíróság által feltárt súlyosító körülményeken túl II.r.vádlott esetében további súlyosító körülményként kellett volna értékelni, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején kábítószer birtoklás miatt már folyt ellene eljárás, valamint, hogy a vele szemben fogatosított rendőri intézkedések, az ellene indult újabb büntetőeljárás sem tartotta vissza kábítószer-kereskedői tevékenységétől. Mindez a személyében rejlő komoly társadalomra veszélyességet mutatja, mint ahogy az a körülmény is, hogy az I.r.vádlott által 2015. november 10-én megkezdett börtönbüntetésének töltése alatt a II.r.vádlott egyedülként vette át a szervezői feladatokat, ténylegesen maga is részt vett a kábítószer értékesítésében. Hivatkozott arra, hogy a büntetés kiszabásakor nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy az ügyhöz közvetetten kapcsolódó további, büntetőügyben elkövetett kényszerítés hatósági eljárásban büntette kísérlete miatt is büntetőeljárás indult ellene. Mindezekre figyelemmel az irányadó középértéktől messze elmaradó tartamú szankció a büntetési célokat nem szolgálja megfelelően, ezért annak a középértéket jobban megközelítő mértékű felemelésére valamint ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának súlyosítására tett indítványt. Utalt arra is, hogy a többi vádlott esetében az alkalmazott büntetések enyhítése nem indokolt.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az eljárás során a II.r.vádlottól lefoglalt és Bj.I.220/2017.szám alatt bevételezett 32. tételszám alatt szereplő mobiltelefont, mint a bűncselekmény eszközét a Btk. 72.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján, míg az fk. VI.r.vádlottól lefoglalt és Bnyk.F.25/2016.szám alatt bevételezett 22 db Walther lőszert a Btk. 72.§ /1/ bekezdés d/ pontja alapján kobozza el, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

II.r.vádlott védője a fellebbezést írásban is indokolta. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor tekintettel volt a vádlottak perbeli cselekvőségére és arra, hogy melyik vádlott milyen mértékben segítette vallomásával a hatóságok ügyfelderítő munkáját. Emellett figyelemmel kellett lennie a belső arányosság követelményére is. **II. r. vádlott neve** a bűncselekmény elkövetésekor 18.életévét alig töltötte be, az addig büntetlen előéletű vádlott a nyomozás során és a bíróság előtt is bűnösségére kiterjedő beismerő vallomást tett. Magatartására erőteljes befolyásoló hatást gyakorolt I.r. vádlott, az adott cselekményt egyedül, a domináns párkapcsolat nélkül nem követte volna el. A védő mindezekre és a fokozatosság elvére is tekintettel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az 5 évi fegyházbüntetés nem eltúlzottan enyhe, éppen ellenkezőleg a védelem annak enyhítését kéri elsősorban legalább olyan mértékben, hogy a büntetés az előzetes letartóztatásban töltött időt is figyelembe véve ne járjon további szabadságelvonással. Hivatkozott a védő arra is, hogy a II.r. vádlott az előzetes letartóztatás megszüntetését követően folyamatos munkát végez, kezdetben édesapjánál alkalmazottként, majd munkaszerződéssel **A.A.** munkáltatónál. Minderről igazolást is csatolva amellett érvelt, hogy ilyen körülmények közt egy, a védelem által indítványozott, a méltányosság irányába mutató jogkövetkezmény tudná elősegíteni, hogy a II.r. vádlott társadalomba való visszailleszkedése véglegessé válhasson. Ennek érdekében **II. r. vádlott neve** II.r.vádlott minden kapcsolatot megszakított vádlott-társaival, köztük I.r. vádlottal is.

A védő elsődlegesen mindezek alapján enyhítő szakasz alkalmazásával enyhébb büntetés kiszabására, másodlagosan, amennyiben erre az ítéletábra nem lát lehetőséget fegyház fokozat helyett eggyel enyhébb börtön fokozat meghatározására tett indítványt utalva arra, hogy ez esetben a reintegrációs őrizet alkalmazása is biztosított lenne a vádlott számára.

I.r.vádlott a fellebbezést írásban is indokolta támadva az elsőfokú ítéleti tényállást, a terhére rótt bűncselekmény minősítését és a kiszabott büntetést utalva arra is, hogy az ítélet nem felel meg a belső arányosság követelményének sem. Úgy nyilatkozott, hogy fk. Riba Vanesszáról tudta, hogy fiatalok, éppen ezért vele nem is kívánt a kábítószer értékesítéssel kapcsolatba kerülni, s arról sem volt tudomása, hogy abba a későbbiekben fiatalok életétársát IV.rendű vádlott bevonta. Hivatkozott arra is, hogy **II. r. vádlott** nem vett részt az ő általa folytatott kábítószer-kereskedelemben. Ahhoz pedig nincs köze, hogy a II.r.vádlott az ő börtönbe kerülését követően folytatott-e kábítószer-kereskedői tevékenységet. Lényegét tekintve I.r.vádlott elismerte a bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetést, vitatta azonban a tényállást és a minősítést annyiban, hogy az ő tudtával 18. életévét be nem töltött személy felhasználásával került volna sor.

Az ítélet belső aránytalanságával kapcsolatosan az I.r.vádlott arra hivatkozott, hogy az ugyanolyan minőségű kábítószer-kereskedelem büntette mellett más bűncselekményben is kimondott IV.r.vádlott halmazati büntetését az elsőfokú bíróság a törvényi minimumban határozta meg s emellett az ½ feltételes szabadság kedvezményében is részesítette. Ezért I.r.vádlott a törvényi minimumban, vagy az alatt megállapított büntetés kiszabását kérte.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat röviden összefoglalva ismertette és reagált a II.r.vádlott védőjének a fellebbezés írásbeli indoklásában hivatkozottakra is. Így utalt arra, hogy a II.r.vádlott mellett szóló enyhítő körülményeket a törvényszék feltárta. Arra az álláspontra helyezkedett a védelem érvelésével szemben, hogy domináns párkapcsolatra nehéz hivatkozni, hiszen a II.r.vádlott az I.r.vádlott börtönbe kerülését követően is hónapokig egyedül folytatta a tevékenységet, fk. VI.r.vádlottat is ő szervezte be, azon túl, hogy nem csak koordinálta az eseményeket, maga is tevékenyen részt vett a kábítószer értékesítésében. A terhére rótt bűncselekménnyel az ellene folyó eljárás hatálya alatt, többszöri rendőri intézkedést követően sem hagyott fel. Ez a gátlástalanság a személyében rejlő nagyfokú társadalomra veszélyességet mutatja. A bűncselekmény tárgyi súlyát emeli, hogy csak a tőle lefoglalt kábítószer mennyisége is 202%- a jelentős mennyiség alsó határának.

Reagált a fellebbviteli főügyészség képviselője I.r.vádlott írásbeli beadványára is. Ezzel kapcsolatosan utalt arra, hogy az I.r.vádlott és védője kizárólag a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek, melyet a későbbiekben módosítani nem lehet, nem vitatható tehát a másodfokú eljárásban a cselekmény minősítése. Utalt arra, hogy I.r.vádlott több mint tíz esetben volt büntetve, különös visszaeső, a bűncselekményben megállapítható vezető szerepe is, ő vonta be a cselekménybe III.r.vádlottat, valamint nem csak árulta, de termesztette is a marihuánát, ezért a büntetés enyhítése esetében nem indokolt.

Utalt arra, hogy III.r.vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság nem állapította meg a bünszövetségben elkövetést, a cselekmény tárgyi súlya is kisebb, azonban a marihuána termesztése részéről komoly előkészületeket, utanjárást kívánt. A kábítószer kifejezetten értékesítésre termesztette. Ezen körülmények mellett esetében sem indokolt a büntetés enyhítése.

A fellebbviteli főügyészség képviselője IV.r. vádlott vonatkozásában hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében helytállóan állapította meg, hogy a kábítószer-kereskedés büntetést bünszövetségben követte el. Az ½ részes feltételes kedvezményre is figyelemmel inkább méltányos, mint eltúlzott a büntetése.

Álláspontja szerint Fk. V.r. vádlott szintén $\frac{1}{2}$ részes feltételes kedvezménye mellett a 2 évi fk. börtön ugyancsak méltányosnak mondható.

Fk. VI. r. vádlott esetében szintén nem látott lehetőséget a büntetés enyhítésére hivatkozva arra, hogy a VI.r. vádlott ruházatában és lakásában megtalált kábítószer mennyisége a csekély mennyiség felső határának közel négyszerese volt.

I.r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen az általa bejelentett, enyhítést célzó fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az I.r.vádlott a terhére rótt kábítószer kereskedői magatartást igen rövid ideig 2015. októbertől november 11-éig követte el, míg társai magatartásának megvalósítására 2015. októberétől 2016.márciusáig került sor. Így a többi vádlotthoz képest a bűncselekményben betöltött szerepe, büntetőjogi felelőssége elenyésző társaiéhoz képest. Hivatkozott arra, hogy nem kétséges, miszerint az I.r.vádlott különös visszaeső, az első fokon kiszabott büntetés ezzel együtt is eltúlzottan súlyos. A védő utalt arra is, hogy a kiszabott büntetések nem felelnek meg a belső arányosság követelményének sem. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet tábla változtassa meg a törvényszék ítéletét és I.r. vádlott fegyházbüntetésének tartamát enyhítse.

II.r. vádlott védője perbeszédében ismertette a fellebbezés írásbeli indokolását.

III.r. vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott személyi körülményeit nem kellően vette figyelembe és a kiszabott büntetés az ítélet belső arányosságának sem felel meg. A III.r. vádlott a bűncselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt, azóta sem került összeütközésbe a törvénnyel, folyamatosan dolgozik, jelenleg Ausztriában szakácsként. A bűncselekményt szorult helyzetében követte el. Utalt arra is, hogy nem értékelte az elsőfokú bíróság a III.r. vádlott büntetésének kiszabásakor, hogy a cselekményt nem bünszövetségben követte el. A fokozatosság elvére hivatkozva mindezek alapján a törvényi minimumba meghatározott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását kérte.

IV.r. vádlott védője perbeszédében előre bocsátotta, hogy az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében foglaltakat továbbra is fenntartja, azt megismételni nem kívánja. Hivatkozott a védő arra, hogy a IV.r. vádlottnak két kiskorú gyermek eltartásáról kell gondoskodnia. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés önmagában méltányos, azonban figyelemmel kell lenni arra is, hogy a gyermekek édesanyját V.r. vádlottat is tényleges szabadságvesztés fenyegeti. IV.r. vádlott fiatal felnőttként követte el a terhére rótt bűncselekményt, személyisége nem alkalmas a fegyházfokozatú szabadságvesztésre. Ezért a védő indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a cselekmény minősítéséből mellőzze a bünszövetségre, mint minősítő körülményre utalást, a büntetést lényeges mértékben enyhítse és rendelkezzen akként, hogy a szabadságvesztést eggyel enyhébb, börtön fokozatban kell végrehajtani.

Fk. V.r. és fk. VI.r. vádlottak védője a bejelentett fellebbezéseket fenntartotta, VI.r. vádlott vonatkozásában kiegészítette, módosította is. Így mindkét fk. vádlott esetében a minősítésből mellőzni kérte a bünszövetség, mint minősítő körülmény megállapítását hivatkozva arra, hogy az fk. vádlottak tudata nem fogta át, hogy bünszövetség keretében fejtik ki adott tevékenységüket. Utalt arra, hogy fk. V.r. vádlott IV.r. vádlottal rendezett családi körülmények közt neveli két kiskorú gyermekét, időközben házasságot is kötöttek. Az V. és VI.r. vádlottak beismerő vallomást tettek, fiatakorúként, szorult helyzetben követték el a bűncselekményeket. Az V.r. vádlott gyermekei nagyon nehéz és méltatlan helyzetbe kerülnének, ha mindkét szülőjükkel szemben végrehajtandó szabadságvesztés kerülne jogerősen kiszabásra. Fk. VI.r. vádlott személyi körülményei is

rendeződtek, munkahellyel rendelkeznek. Így mindkettejük esetében a Btk. 106.§-ára is figyelemmel célra vezethet a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabása is.

A másodfokú nyilvános ülésen megjelent II., III., IV. r. vádlottak csatlakoztak védőikhez. I.r.vádlott úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetését követően teljeskörű fellebbezést jelentett be és tartja az írásbeli fellebbezésben foglaltakat.

A bejelentett fellebbezések alapján az ítéletábrának elsőként a felülbírálat terjedelméről kellett döntenie. A fellebbviteli főügyészség az átiratában részben IV.r. és fk. V.r. vádlottak esetében, valamint IV.r. vádlott vonatkozásában a közlekedési bűncselekmény kivételével teljeskörű, míg a többi vádlottra nézve korlátozott felülbírálatra tett indítványt, melyet a fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen is fenntartott. Vizsgálnia kellett az ítéletábrának I.r. vádlott vonatkozásában is tartalma szerint a bejelentett fellebbezés irányát. Ezzel kapcsolatosan az iratokból megállapítható, hogy az I.r. vádlott nyilatkozata teljesen más tényállás megállapítására és más minősítésre irányult, a végső kioktatást követően is egyértelművé tette, hogy az ő eltérő tényállást eredményező vallomását kéri elfogadni és eszerint kéri a terhére rótt cselekményt is minősíteni.

A 6 vádlott közül ekként 3 vádlott vonatkozásában jelentettek be a tényállást vitató, a bűnösség körébe tartozó és a minősítést is magába foglaló fellebbezést. A tényállást tekintve megállapítható, hogy az vádlottanként nem elkülöníthető eseménysorból áll, az egyes vádlottak cselekményei szorosan összefüggnek. Erre tekintettel a Be. 590.§ /10/ bekezdése értelmében valamennyi vádlottra- így a kiszabott büntetés mértékét sérelmező fellebbezéssel érintett vádlottakra is- nézve a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint teljeskörű felülbírálatot végzett az ítéletábra. Vagyis vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását tekintet nélkül arra, hogy ki, miért fellebbezett. Meg kell azonban jegyezni, hogy fk. VI. r. vádlott vonatkozásában a fenti írtak miatt került sor teljeskörű felülbírálatra, egyébként a kizárólag az enyhítést célzó fellebbezés kiterjesztésére, az adott tényállás és a cselekmény minősítésének vitatására a Be. 584.§ /3/ bekezdés szerint a védelemnek nem lett volna lehetősége.

Az iratokból megállapíthatóan a törvényszék a bizonyítási eljárást még az 1998.évi XIX. tv hatálya alatt folytatta, azonban az elsőfokú ítélet kihirdetésekor már a 2017.évi XC. tv. /Be/ volt hatályban. Mindezek alapján a Be. 870.§ /1/ bekezdésére is figyelemmel vizsgálta az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság eljárása törvényes volt-e. A fenti jogszabályi rendelkezés értelmében ugyanis az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan eljárási hibát, hiányosságot, amely érdemben megakadályozhatta volna a felülbírálatot. A bizonyítékok beszerzésére és tárgyalás anyagává tételére törvényesen került sor, így egyetlen bizonyítékot sem kellett kirekeszteni a bizonyítéki körből. A törvényszék valamennyi bizonyítékkal érdemben foglalkozott, a bizonyítékokat folyamatában elemezte, összevetette, indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

A tényállás megállapításához rendelkezésre álltak a rendőri elszámoltatásról készült jelentések, melyekből megállapítható volt, hogy kit, mikor, hol voltak rendőri intézkedés alá, kitől, milyen mennyiségű és fajtájú kábítószer került elő az egyes alkalmakkor. Az ekkor lefoglalt kábítószer

vegyész szakértői vizsgálatára is sor került. Az érintettek vonatkozásában toxikológiai vizsgálatot is végeztek. Beszerzésre kerültek a híváslisták adatai is. A nyomozóhatóság házkutatást is tartott a vádlottaknál. III.r. és I.r.vádltott esetében pontosan rögzítésre került az általuk használt ingatlanban lefoglalt növényegyedek száma, a II. r és VI.r. vádlott lakásán tartott házkutatás során megtalált kábítószerre nézve vegyész szakértői vizsgálat is folyt. Amennyiben ezeket a bizonyítékokat összeolvassuk, majd összevetjük a személyi bizonyítéki körrel, így a vádlottak, ezen belül II- VI.r. vádlottak magukra és társaikra nézve is terhelő vallomásával, valamint a kábítószer fogyasztó személyek tanúvallomásával a büntetőjogi felelősség megállapításához szükséges mértékben összerakható, felépíthető az adott eseménysor. Vagyis lekövethető, hogy a vádlottak közül ki, mikor milyen fajtájú, mennyiségű kábítószer kinek, mennyiért értékesített, illetve ki és milyen növényegyed számú marihuána termesztését végezte. A törvényszék az indokolásban számot adott arról, hogy I.r. vádlott védekezése miatt nem foghatott helyt. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az általa többször módosított, folyamatosan a beszerzett bizonyítékokhoz igazított vallomásával szemben álló IV. és V.r.vádltott vallomására- melyben arról is nyilatkoztak, hogy I.r. vádlottnak tudomása volt arról, hogy fk. V. r. vádlott még fiatalkorú, valamint, hogy ő is részt vesz a kábítószer értékesítésében - alapította e részében a tényállást.

A bizonyítékok okszerű, logikus értékelésével, mérlegelésével megállapított tényállás lényegében megalapozott, azt az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség indítványával egyezően annyiban pontosítja a 16.oldal 2. bekezdésében a Be.593.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerint, hogy 2015. november 10.napján, illetőleg az azt megelőző időszakban tanú 10 nem fk. VI.r. vádlottól, hanem IV. és fk. V.r. vádlottól vásárolta a kábítószer.

Az ítélet személyi részében IV. r. és fk. V.r. vádlottat érintően az ítéletábra rögzíti, hogy 2018. július 1.napján megszületett második gyermekük, akit testvérével együtt közösen nevelnek.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére. Megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak a vádlottak terhére rótt egyes bűncselekmények minősítése, az azokhoz fűzött jogi indokolás is. A tényállást tekintve az megállapításokat tartalmaz arra nézve is, hogy az akkor élettársi kapcsolatban élő I.r. és II.r. vádlott mikor határozták el, hogy anyagi haszonszerzés céljából kábítószer értékesítés céljára terjesztői hálózatot alakítanak ki. Hogyan vonta be ebbe a marihuána termesztésére vállalkozó III. r. vádlottat az I.r. vádlott, milyen megállapodás született köztük a leszüretelt, majd árusításra előkészített kábítószer átadására, a köztük történő elszámolás körülményeire nézve. Ugyancsak tartalmazza a tényállás azt is, hogy I. és II.r. vádlottak miként szervezték be a kábítószer értékesítő hálózatba IV. és V.r. vádlottat, miként folyt a kábítószer telefonon történő megrendelése I.r. vádlottól, majd az ő utasítása szerint annak értékesítése IV. és V. r. vádlott által minden délután egész órákor, az adott helyen. Az is tisztázott a tényállásban, hogy IV. és V.r. vádlott rendszeresen I.r. vádlott harkai lakásán vette át a kábítószer, és kétnaponta számoltak el a kábítószer ellenértékével. Rögzítésre került a tényállásban az is, hogy VI. r. vádlottat II.r. vádlott vonta be az értékesítésbe oly módon, hogy II.r. vádlott telefonhívására az általa megadott helyre ment, ott átadta a kábítószer a megrendelőnek, majd az érte kapott pénzzel elszámolt II.r. vádlottnak. Mindezekből a körülményekből I., II., IV., V. és VI.r. vádlott vonatkozásában egyértelmű következtetés vonható a bűnszövetség kritériumaként megkívánt komoly szervezetségre, amely megnyilvánult a szerepek egymás közti felosztásában, a kábítószer-kereskedelem lebonyolításának mikéntjében.

A kialakult bírói gyakorlat szerint a bűnszövetség megállapításának helye van a természetes egységet képező bűncselekmény, így a kábítószer-kereskedelem büntette esetén is.

A törvényszék III.r. vádlott vonatkozásában megindokolta azt is, hogy miért nem látta úgy, miszerint III.r. vádlott is részese lett volna a szervezett elkövetésnek. Ezzel kapcsolatos indokolását az ügyész sem támadta, maga is elfogadva az elsőfokú bíróság érvelését.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során vádlottanként elemezte a bűncselekményben betöltött szerepüket, bűnösségük fokát. Az I., II., III., IV. vádlottak esetében olyan, az elsőfokú bíróság által fel nem tárt vagy nem megfelelően értékelt büntetéskiszabási körülményt az ítéletábra nem talált, amely esetükben a büntetés enyhítését, illetve II.r. vádlott vonatkozásában annak súlyosítását indokolta volna. A védelmi hivatkozásokkal szemben a kiszabott büntetések megfelelnek a belső arányosság követelményének is.

I.rendű vádlott védője hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott társaihoz képest rövidebb ideig vett részt a bűncselekmény elkövetésében. Mindez vitathatatlan, azonban az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekményt a törvény 5-20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Az I.r. vádlott a Btk. 459.§ 31. a/ pontja értelmében különös visszaeső, ezért esetében a Btk. 89.§ /1/ bekezdése szerint a büntetési tétel felső határa a felével emelkedik, de nem haladhatja meg a 25 évet. Ebből adódóan a büntetés kiszabásakor irányadó középérték 15 év. Ehhez képest a törvényi minimumot inkább közelítő 8 év tartamú fegyházbüntetés méltányos, eltúlzottan súlyosnak nem mondható. Ehhez a büntetéshez kellett arányosítani a törvényszéknek a lényegében azonos tárgyi súlyú bűncselekményt elkövető és társadalomra veszélyességű, valamint azonos bűnösségi fokú II. és IV.r. vádlott büntetését. II.r. vádlott a cselekmény elkövetésekor 19. életévében, míg IV.rendű vádlott 20 életévében járt. Fiatal-felnőtt koruk a kellő egyéniesítésre nagyobb lehetőséget adhatna, ugyanakkor az általuk elkövetett cselekmények tárgyi súlya miatt az ítéletábra sem látott lehetőséget a törvényi minimumban kiszabott büntetés további enyhítésére. Az enyhítő szakasz alkalmazása esetükben már törvénysértő lenne. Mindezekre tekintettel II.r. vádlott vonatkozásában ugyanezen okokból az ítéletábra nem adott helyt az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezésnek sem. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát illetően a másodfokú bíróság II.r.vádlott esetében nem talált olyan körülményt, amely lehetővé tenné a Btk. 35.§ /2/ bekezdésének alkalmazását, vagyis eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározását. Önmagában az, hogy a reintegrációs őrizet alkalmazása kedvezőbb helyzetbe hozná a II.r.vádlottat nem lehet indoka az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározásának.

A III.r. vádlott terhére rótt bűncselekményt a törvény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A törvényi minimumot alig meghaladó, a középértéket meg sem közelítő büntetés enyhítésére a védelmi érvek mentén sem látott lehetőséget az ítéletábra. A törvényi minimumban meghatározott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett büntetés a védett jogi tárgyat tekintve törvénysértően enyhe, súlytalan büntetést jelentene, a büntetés kisebb mértékű megváltoztatására pedig a Be. 605.§ /2/ bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

Fk. V.r. és fk. VI.r. vádlottak a bűncselekmény elkövetése idején fiatalok voltak. Életkori sajátosságaikból, ezen túlmenően VI.r. vádlott esetében elnehezült családi körülményei miatt is sorozatosan rossz döntéseket hoztak. A fiatalok vádlottak esetében, ahogy arra védőjük is hivatkozott, a joghátránynak elsősorban nevelési célokat kell szolgálnia. Ezt a fő rendező elvet tartotta szem előtt az ítéletábra, amikor úgy találta, hogy az V. és VI.r. vádlottak esetében célravezetőbb, nagyobb visszatartó erővel bír egy a felnőtté válásukat végigkísítő komoly támogatással, de egyben folyamatos ellenőrzéssel is együtt járó pártfogó felügyelet mellett hosszabb próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása. A pártfogó felügyelettel kísért hosszabb próbaidő alatt bizonyíthatják, hogy a már az elsőfokú eljárás alatt is megkezdett társadalomba való beilleszkedésük véglegessé válik. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be.

606.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, az fk. V. r. és fk. VI.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 85.§ /1/ és /2/ bekezdése alapján az 1-5 éves határon belül 4-4 évi próbaidőre felfüggesztette megállapítva, hogy az fk. vádlottak a Btk. 119.§ /1/ bekezdés c/ pontja szerint a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt állnak. A felfüggesztés próbaidejének tartama elég hosszú ahhoz, hogy a fiatalok vádlottak bizonyítsák alappal szolgáltak rá a másodfokú bíróság bizalmára.

A szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése következtében az ítélet tábla a közügyektől eltiltás mellékbüntetését mellőzte.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a rendőri intézkedések és házkutatások alkalmával különböző pénzüsszegek kerültek lefoglalásra az egyes vádlottaktól, amelyek egyértelműen a kábítószer- kereskedéssel voltak összefüggésbe hozhatók. Az elsőfokú bíróság az ítélet 42. oldalán helyesen maga is arra utalt, hogy a kábítószer-forgalmazás kapcsán lefoglalt pénzüsszegek vonatkozásában rendelt el vagyonekobjaszt, ez azonban az ítélet rendelkező részéből ebben a formában nem olvasható ki. Ezért az ítélet tábla az iratok tartalma alapján pontosan megjelölte II., IV., V. és VI.r. vádlottakat érintően, hogy a vagyonekobjaszt mely hatóságnál kezelt, mely pénzeszközökre vonatkozik. Itt kell megjegyezni, hogy a vagyonekobjaszt a Btk. 63.§ /1/ bekezdés f/ pontja szerint intézkedés, ezért téves az elsőfokú bíróság rendelkezése annyiban is, hogy II., IV., V., és VI. r. vádlottakat a fő- és mellékbüntetés mellett vagyonekobjasztásra is ítélte.

Ahogy a fellebbviteli főügyészség is jelezte, az eljárás során fk. VI.rendű vádlottól a nyomozóhatóság 22 db Walther löszert foglalt le, melynek a jogi sorsát az elsőfokú bíróság elmulasztotta rendezni. A Btk. 72.§ /1/ bekezdés d/ pontja értelmében el kell kobozni azt a dolgot, melynek birtoklása a közbiztonságot veszélyezteti, vagy jogszabályba ütközik. Tekintve, hogy a lefoglalt löszerek ilyenek minősülnek, az ítélet tábla azok elkobzásáról rendelkezett a fellebbviteli főügyészség indítványának is megfelelően.

Nem osztotta ugyanakkor az indítványt a mobiltelefon elkobzására vonatkozóan.

A mobiltelefon használatának a kábítószer-értékesítés folyamatába illeszthető szerepe nem vitás, azonban az ítélet tábla úgy találta, hogy a konkrét bűncselekmény elkövetésében nem éri el azt a szintet, amely alapján a bűncselekmény elkövetésének eszközeként lehetne tekinteni. Ezért a Btk. 72.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerinti törvényi alap hiányában a másodfokú bíróság nem rendelkezett az adott mobiltelefon elkobzásáról.

Tekintve, hogy az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, az ítélet tábla egyebekben az elsőfokú ítéletet I.r., II.r., III.r., IV.r., fk. V.r. és fk. VI.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helyben hagyta.

Győr, 2019. január 29.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2018. július hó 12. napján kelt Fk.130/2017/83. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r., II.r., III.r., IV.r., fk. V.r. és fk. VI.r. vádlottak vonatkozásában 2019. január 29. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. január 29.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke